

Έχει τόσες ανατροπές, που δε θα ξέρετε τι να πιστέψετε!
Τζέιμς Πάτερσον, συγγραφέας

ΜΕΤΑΦΡΑΖΕΤΑΙ ΣΕ 29 ΓΛΩΣΣΕΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ MONT NTIEON

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΚΟΡΤΩ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

ΑΛΕΞΑΝΤΡΑ ΑΝΤΡΙΟΥΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το μυστήριο Μοντ Ντίξον**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Who is Maud Dixon?
Από τις Εκδόσεις Little, Brown and Company, Νέα Υόρκη 2021
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Alexandra Andrews
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αύγουστος Κορτώ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Τσίρης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Gregg Kulick
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Alexandra Andrews Beha, 2021
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4284-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4285-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΑΛΕΞΑΝΤΡΑ ΑΝΤΡΙΟΥΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΜΟΝΤ ΝΤΙΞΟΝ

Μετάφραση: Αύγουστος Κορτώ

Για τον Chris

Είχαμε θρέψει την καρδιά με φαντασιώσεις,
κι έγινε βάνανυση η καρδιά απ' την τροφή.

— Ουίλιαμ Μπάτλερ Γέιτς
«Η φωλιά του ψαρονιού στο παραθύρι μου»

Το μυστήριο Μοντ Ντίξον

ΠΡΟΟΙΜΙΟ

Σεμάτ, Μαρόκο

Μαντάμ Ουίλ-κοκ;»
Το αριστερό της βλέφαρο άνοιξε με κόπο, και ζεστό κίτρινο φως πλημμύρισε τη σχισμή. Η όρασή της διασταυρωνόταν με μια θολή ασπροντυμένη μορφή. Έκλεισε το μάτι.

«Μαντάμ Ουίλ-κοκ;»

Ένα στριγκό βούισμα ήχησε από κάπου. Αυτή τη φορά ανάγκασε και τα δυο της μάτια ν' ανοίξουν. Κειτόταν σ' ένα άβολο κρεβάτι, με δύο λερές κουρτίνες εκατέρωθεν.

«Μαντάμ Ουίλ-κοκ;»

Γύρισε το κεφάλι με πολλή προσπάθεια. Ένας άντρας με περιβολή που θύμιζε στρατιωτικό καθόταν σε μια καρέκλα που ήταν δίπλα στο κρεβάτι, και, σκυφτός πάνω απ' τους μηρούς του, την περιεργαζόταν επίμονα. Το πρόσωπό του είχε τις πρησμένες, πλαστικές καμπύλες κούκλας-μωρού. Ήταν αγέλαστος.

«Μαντάμ Ουίλ-κοκ», είπε για τέταρτη φορά.

«Έλεν;» ρώτησε εκείνη με αδύναμη φωνή.

«Έλεν». Ο άντρας έγνεψε καταφατικά. «Ξέρετε πού βρίσκεστε;»

Κοίταξε ολόγυρα. «Στο νοσοκομείο;»

«Ακριβώς. Είχατε τη μεγάλη νύχτα».

«Μεγάλη νύχτα;»

«Την πολύ μεγάλη νύχτα».

Έβγαλε ένα αχνό, αθέλητο γέλακι. Ο άντρας συνοφρυώθηκε, εμφανώς ενοχλημένος. Έπειτα η κουρτίνα στ' αριστερά άνοιξε απότομα. Γύρισαν κι οι δύο το κεφάλι. Μια γυναίκα με άσπρο κεφαλομάντιλο κι άσπρο σακάκι μπήκε στο άνοιγμα. Νοσοκόμα; Έγειρε πάνω απ' το κρεβάτι μ' ένα ζεστό χαμόγελο. Είπε κάτι σε μια ξένη γλώσσα, κι ίσιωσε την ψιλή κουβέρτα.

Έπειτα γύρισε στον άντρα στο προσκέφαλο και του είπε κάτι με πιο απότομο τόνο. Εκείνος σηκώθηκε, απλώνοντας τις παλάμες σε μια κίνηση κατευνασμού. Χαμογέλασε παγερά κι έκανε πέρα την κουρτίνα. Κι έφυγε.

Η νεαρή γυναίκα στο κρεβάτι γύρισε προς το μέρος της νοσοκόμας, μα κι εκείνη έφευγε.

«Μισό λεπτό», φώναξε βραχνά. Η νοσοκόμα είτε δεν την άκουσε είτε δεν της έδωσε σημασία.

Έμεινε ολομόναχη.

Η ματιά της στάθηκε στο ταβάνι. Ήταν κατάστικτο από καφετιές κηλίδες υγρασίας. Προσπάθησε να σηκώσει το σώμα της και να ανακαθίσει, μα διαπίστωσε πως την εμποδίζει ένας γύψος στον αριστερό της καρπό. Τότε πρόσεξε ότι πονούσε. Παντού.

Κοίταξε πάλι την άδεια καρέκλα όπου καθόταν ο άντρας. Την αποκαλούσε «μαντάμ Ουίλ-κοκ». Η πληροφορία έμοιαζε σημαντική, μα δεν μπορούσε να την εντάξει σε κάποιο πλαίσιο που να έχει νόημα. Έκλεισε πάλι τα μάτια.

Λίγες στιγμές μετά –ή μπορεί και να ήταν ώρες– η κουρτίνα άνοιξε πάλι. Η νοσοκόμα είχε επιστρέψει μ' έναν άλλον άντρα.

«Μαντάμ Ουίλκοξ», είπε εκείνος. «Χαίρομαι που ξυπνήσατε». Μιλούσε αγγλικά με μεγαλύτερη ακρίβεια απ' ό,τι οι περισσότεροι ντόπιοι αγγλόφωνοι, κι η κάθε συλλαβή του ήταν ευκρινώς χωρισμένη απ' την επόμενη. «Είμαι ο δόκτωρ Τάτσι. Εφημέρευνα χτες βράδυ, όταν ήρθατε με δύο σπασμένα πλευρά, κάταγμα καρπού, κι αιματώματα στο πρόσωπο και τον κορμό. Μου είπαν ότι είχα-

τε πέσει θύμα τροχαίου. Συναντούμε συχνά τέτοιες κακώσεις, τις προκαλούν οι αερόσακοι. Είστε τυχερή που δεν τραυματιστήκατε σοβαρότερα».

Η νοσοκόμα, σαν να περίμενε την ατάκα, εμφάνισε ένα πλαστικό ποτηράκι με νερό, κι ένα άσπρο χάπι μεγέθους γομφίου.

«Υδροκωδόνη. Για τον πόνο», είπε ο γιατρός. «Θα ξανάρθω το απόγευμα για μια αποτίμηση της κατάστασής σας, αλλά δεν προβλέπω κάποιο λόγο ώστε να σας κρατήσουμε πέραν της αποψινής βραδιάς. Μέχρι αύριο, θα πρέπει να ξεκουραστείτε, μαντάμ Ουίλκοξ». Κι έφυγε, τραβώντας στο κατόπι του την ασπροντυμένη σαν πέπλο νοσοκόμα.

«Μαντάμ Ουίλκοξ». Συλλάβισε τ' όνομα σιωπηλά. «Έλεν».
Έπειτα το φως αποσύρθηκε, και τα βλέφαρα έγειραν.

ΜΕΡΟΣ Ι

Δύο κοπέλες ανέβαιναν μια στενή σκάλα, κατευθυνόμενες προς τον ήχο γέλιων και μουσικής. Η Φλόρενς Ντάροου προπορευόταν, σέρνοντας το χέρι στον αιματόχρωμο τοίχο.

«Έχει κάτι το διαστροφικό το ότι οργανώνουν εκδοτικά πάρτι εδώ πέρα», είπε.

Κι οι δύο γυναίκες εργάζονταν ως βοηθοί επιμελητή στον εκδοτικό οίκο Forrester, κι απόψε ήταν το εορταστικό πάρτι του γραφείου, που γινόταν κάθε χρόνο στον δεύτερο όροφο ενός σκοτεινού μπαρ ονόματι «The Library», όπου η θεματική του διάκοσμου ήταν το λογοτεχνικό κιτς.

«Είναι σαν να οργανώνεις πάρτι των Ηνωμένων Εθνών στην Ντίσνεϊλαντ».

«Εντελώς», συμφώνησε η Λούσι Γκαντ σιγανά. Το φουστάνι της, με την αναρρίχηση, είχε σκαρφαλώσει στο καλσόν της, και τώρα είχε μαζευτεί γύρω απ' τα μπούτια της.

Έφτασαν στην κορυφή της σκάλας και μπήκαν για να επιθεωρήσουν το όλο σκηνικό. Το πάρτι είχε αρχίσει μόλις πριν από μισή ώρα, μα ήδη μια οχληρή βουή υψωνόταν απ' το πλήθος, και κρεμόταν πάνω τους σαν αιθαλομίχλη. Κοντά εκατό άτομα –ορισμένοι συνεργάτες τους, και πολλοί άγνωστοι– ήταν μαζεμένα σε συνωστισμένα πηγάδια. Η Φλόρενς δεν ήθελε να φτάσουν πολύ νωρίς, μα το μετά-

νιωσε που δεν είχαν φτάσει εγκαίρως, ώστε να εξασφαλίσουν μια γωνία για τις δυο τους. Οι κοπέλες σάρωσαν με το βλέμμα την αίθουσα, αναζητώντας γνώριμα και προσηνή πρόσωπα. Δε βρήκαν ούτε ένα.

«Να πιούμε κάτι πρώτα;» πρότεινε η Φλόρενς. Η Λούσι έγνεψε καταφατικά.

Οι δυο τους είχαν πιάσει δουλειά στον Forrester την ίδια περίοδο, πριν από σχεδόν δύο χρόνια, κι η Λούσι είχε μεμιάς χαρίσει στη Φλόρενς την αδιαπραγμάτευτη αφοσίωσή της.

Στη θεωρία, η Λούσι ήταν ακριβώς το είδος της φίλης που η Φλόρενς ήλπιζε να αποκτήσει στη Νέα Υόρκη. Η Λούσι είχε μεγαλώσει στο Έμερστ, όπου κι οι δύο γονείς της δίδασκαν στο Τμήμα Αγγλικής Φιλολογίας του κολεγίου. Ο πατέρας της είχε γράψει την απόλυτη βιογραφία του Ναθάνιελ Χόθορν. Η Φλόρενς είχε περάσει την πρώτη Γιορτή των Ευχαριστιών μαζί τους, αφότου μετακόμισε στην πόλη· είχε ανακαλύψει περιχαρής ότι το παλιό, ξέχειλο από βιβλία σπίτι τους βρισκόταν δυο βήματα απ' την οικία της Έμιλι Ντίκινσον. Ήταν το είδος του διανοητικού ειδυλλίου που η Φλόρενς ευχόταν ανέκαθεν να 'χε ζήσει κι η ίδια από μικρή. Ήταν όλα όσα δεν ήταν το στενόχωρο διαμέρισμα της μητέρας της στο Πορτ Όραντζ.

Στην πράξη, ωστόσο, η Λούσι δε διέθετε την αυτοκυριαρχία της εκλέπτυνσης που η Φλόρενς υπέθετε ότι θα ήταν η φυσική κληρονομιά μιας τέτοιας παιδικής ηλικίας. Ήταν οδυνηρά ντροπαλή, κι η Φλόρενς ενίοτε υποψιαζόταν ότι η μητέρα της Λούσι τής είχε πει να βρει μία και μόνη φίλη στη Νέα Υόρκη, και θα ήταν εντάξει. Η Φλόρενς ήταν το πρώτο άτομο που η Λούσι γνώρισε στον Forrester.

Οι δυο τους δεν είχαν ποτέ στ' αλήθεια ενσωματωθεί στον ευρύτερο κοινωνικό κύκλο της εταιρείας, κυρίως επειδή η Λούσι δεν είχε προσπαθήσει κι η Φλόρενς δεν τα είχε καταφέρει. Καθώς η Φλόρενς είχε επιπλέον κόψει κάθε σχέση με τους παλιούς της φίλους απ' τη Φλόριντα –έβλεπε το παρελθόν της ως ένα γαγγραινώδες μέλος που έπρεπε να αποκοπεί για το κοινό καλό–, η Λούσι ήταν, πρακτικά, η μοναδική της φίλη.

Διέσχισαν το πλήθος, προσπερνώντας ένα μακρύ τραπέζι φορτωμένο με σταφύλια και τυριά, κατευθυνόμενες προς ένα επιβλητικό μαονένιο μπαρ στο βάθος. Ένας μπάρμαν με μαύρο σατέν γιλέκο χαμογέλασε κάποια στιγμή λίγο πιο πάνω απ' τα κεφάλια τους. Εκείνες προφανώς δε διέθεταν τις προϋποθέσεις για την αδιάσπαστη προσοχή του. Η Λούσι ήταν μαθημένη στο να την παραβλέπουν –μάλιστα, έδειχνε να το προτιμά–, αλλά η Φλόρενς είχε αρκετό σουξέ στους άντρες ώστε να απογοητεύεται όταν τα θέληγ-τρά της περνούσαν απαρατήρητα.

Η Φλόρενς δεν ήταν απωθητική, όμως το πρώτο που πρόσεχαν όλοι, μηδενός εξαιρουμένου, ήταν η χλωμάδα της. Θύμιζε άνθρωπο που είχε μεγαλώσει σε πολεμικό καταφύγιο κι όχι στη λιακάδα της Φλόριντα. Πράγμα που αποδείκνυε ότι είχε γεννηθεί σε λάθος μέρος, όπως συχνά μονολογούσε με ικανοποίηση. Το άσπρο της δέρμα κοκκίνιζε εύκολα, είτε από ντροπή είτε από ζήλο –ποτέ δεν ήτανε σαφές–, λες κι ο δημιουργός της είχε διχαστεί ανάμεσα στις αντίπαλες παρορμήσεις της αγνότητας και της διαστροφής. Ορισμένοι άντρες έβρισκαν αυτό το φαινόμενο καθηλωτικό, μα πολλούς τους απωθούσε. Επιπλέον, είχε σκούρα, σχεδόν μαύρα, μάτια, και σκουρόξανthes μπούκλες που πετούσαν απ' το κεφάλι της σαν τα φίδια της Μέδουσας. Παρά τα εκατοντάδες δολάρια που είχε ξοδέψει η μητέρα της με τα χρόνια σε τζελ, σπρέι και κρέμες για δυνατό κράτημα, η Φλόρενς ακόμη δεν ήξερε πώς να τιθασεύει τα μαλλιά της.

«Τι θα πούν οι κυρίες;» ρώτησε ο μπάρμαν με εξασκημένο τόνο. Το φως στραφτάλιζε στα ασάλευτα καρφάκια της κόμης του. Η Φλόρενς φαντάστηκε να τα συνλθίβει με τα δάχτυλα σαν παγωμένο χορτάρι.

Η Λούσι έδειξε μια πινακίδα που διαφήμιζε ένα κοκτέιλ-σπενσιαλιτέ του μπαρ. «Λέω να δοκιμάσω το κοκτέιλ με το Dewar's».

Η Φλόρενς παρήγγειλε ένα κόκκινο κρασί.

«Έχω καμπερνέ και πινό».

«Ό,τι να 'ναι», είπε, με τόνο που ήλπιζε ότι ηχούσε ανέμελος. Δεν είχε ιδέα από κρασιά.

Ήπιαν κι οι δύο μια γουλιά, κι έπειτα κίνησαν να βρουν μια ομάδα φίλων με σύνορα που μπορούσαν να παραβιαστούν. Εντόπισαν κάτι άλλους βοηθούς, που στριμώχονταν γύρω απ' το τραπέζι με τα φαγητά, και κόλλησαν στις παρυφές. Μια νεαρή επιμελήτρια ονόματι Αμάντα Λίνκολν διαφωνούσε δραματικά μ' έναν ψηλό, κρεμανταλά εικοσάρη, που φορούσε μπεζ κοτλέ κοστούμι.

«Ούτε να το διανοείσαι, γαμημένη μισογύνη», είπε η Αμάντα.

Η Γκρέτσεν, μια ζωηρή γραμματέας με γραφείο απέναντι απ' της Φλόρενς, προσπάθησε να εξηγήσει. «Ο Φριτς ισχυρίζεται πως ξέρει σίγουρα ότι η Μοντ Ντίξον είναι άντρας».

«Όχι», ψιθύρισε η Λούσι, σκεπάζοντας το στόμα με το χέρι.

«Μοντ Ντίξον» ήταν το ψευδώνυμο μιας συγγραφέως που είχε εκδώσει το πρώτο της μυθιστόρημα πριν από κάνα δυο χρόνια, το *Mississippi Foxtrot*, το οποίο είχε σημειώσει εντυπωσιακή πορεία. Σε αυτό, δύο έφηβες, η Μοντ και η Ρούμπι, θέλουν απεγνωσμένα να ξεφύγουν απ' τη μικροσκοπική τους γενέτειρα, το Κόλιερ Σπρινγκς, στην Πολιτεία του Μισισίπι. Κάθε τους προσπάθεια συντριβεται εξαιτίας της ηλικίας, του φύλου, της φτώχειας τους, και της παγερής αδιαφορίας των δικών τους. Η κορύφωση έρχεται όταν η Μοντ σκοτώνει έναν εργολάβο που περνάει απ' την πόλη για μια δουλειά στο Μέμφις. Αυτός είχε κάνει το λάθος να κιαλάρει τη δεκαεξάχρονη Ρούμπι και να μην αποσύρει το βλέμμα του.

Ο φόνος τελικά απελευθερώνει και τα δύο κορίτσια απ' την ασφυκτική τους πολίχνη. Η μία καταλήγει στη φυλακή· η άλλη τσακώνει μια υποτροφία για το Πανεπιστήμιο του Μισισίπι.

Οι κριτικοί είχαν επαινέσει την κοφτερή, εγκεφαλική πρόζα και τη φρεσκάδα της αφηγηματικής ματιάς, που τράβηξε την προσοχή του διαβαστερού κοινού, αλλά το βιβλίο δεν απογειώθηκε σ' αλήθεια παρά μόνον όταν μια διάσημη ηθοποιός του Χόλιγουντ το επέλεξε για τη λέσχη ανάγνωσής της. Είτε προφητικά είτε από σύμπτωση, το μυθιστόρημα είχε εκδοθεί στο αποκορύφωμα του κινήματος #MeToo, κι είχε αιχμαλωτίσει τέλεια το ρεύμα της δίκαιης, βάνανυσης οργής που πλανιόταν στον αέρα. Ό,τι κι αν συνέβη τη βραδιά

που η νεαρή Μοντ Ντίξον μαχαίρωσε τον Φρανκ Ντίλαρντ –έναν αναντίρροπα απειλητικό, χυδαίο τύπο– πίσω από το Ντρίφτγουντ Τάβερν, δε σου πήγαινε η καρδιά να την κατηγορήσεις.

Το βιβλίο είχε πουλήσει περισσότερα από τρία εκατομμύρια αντίτυπα μόνο στις ΗΠΑ, και μια μίνι σειρά ήταν στο στάδιο της παραγωγής. Περιέργως, η συγγραφέας, Μοντ Ντίξον, παρέμενε γρίφος. Δεν έδινε συνεντεύξεις, δεν έκανε παρουσιάσεις, δε συμμετείχε σε καμία προωθητική ενέργεια. Δεν υπήρχε καν σελίδα με ευχαριστίες στο βιβλίο.

Ο εκδότης του μυθιστορήματος –ένας από τους ανταγωνιστές του Forrester– παραδεχόταν ότι το «Μοντ Ντίξον» ήταν ψευδώνυμο, κι ότι η συγγραφέας προτιμούσε να μείνει ανώνυμη. Όπως ήταν φυσικό, αυτό πυροδότησε άμεση και λυσσαλέα εικοτολογία ως προς την ταυτότητά της. «Ποια είναι η Μοντ Ντίξον;» ήταν η ερώτηση που διατύπωναν αναρίθμητα άρθρα σε περιοδικά, σε ονλάιν κοινότητες, και σε εκδοτικά γεύματα ανά την πόλη.

Οι δύο γνωστές με όνομα «Μοντ Ντίξον» στην Αμερική είχαν επιμελώς εντοπιστεί και αποκλειστεί. Η μία ζούσε σε έναν οίκο ευημερίας στο Σικάγο και δε θυμόταν πώς έλεγαν τα παιδιά της. Η άλλη ήταν βοηθός οδοντογιατρού, που είχε μεγαλώσει σε μια μεσοαστική κωμόπολη του Λονγκ Άιλαντ, και κατά κοινή ομολογία δεν είχε δείξει ποτέ την παραμικρή κλίση και το παραμικρό ταλέντο στη συγγραφή.

Πολλοί υπέθεταν ότι η ιστορία ήταν αυτοβιογραφική, καθώς η συγγραφέας και η αφηγήτρια μοιράζονταν το ίδιο μικρό όνομα. Ορισμένα ερασιτεχνικά λαγωνικά είχαν ταυτοποιήσει εγκλήματα που μοιράζονταν γνωρίσματα με αυτό του βιβλίου, αλλά κανένα δεν ταίριαζε τόσο ώστε να είναι αδιάψευστο. Εκτός αυτού, η Πολιτεία του Μισισίπι σφράγιζε τα ποινικά μητρώα των ανήλικων δραστών όταν αυτοί έκλειναν τα είκοσι. Ακόμα κι η πολύχνη Κόλιερ Σπρινγκς ήταν ανύπαρκτη. Η έρευνα βάλτωσε εκεί.

Κατά κανόνα, η Φλόρενς είχε την τάση να περιφρονεί τα βιβλία που όφειλαν την επιτυχία τους στις δραματικές μηχανεύσεις

της πλοκής. Ο φόνος, στα μάτια της, ήταν φτηνό υλικό. Μα διαβάζοντας το *Mississippi Foxtrot* είχε μείνει άναυδη. Ο φόνος δεν ήταν τεχνική πλεκτάνη για να τονώσει τη δράση· ήταν ο λόγος ύπαρξης του μυθιστορήματος. Ο αναγνώστης ένιωθε την επιτακτικότητα της συγγραφέως· την απόλυτη επιταγή της δολοφόνου· ακόμα και την ικανοποίηση του μαχαιριού που βυθίζεται.

Η Φλόρενς μπορούσε ακόμη ν' απαγγείλει το απόσπασμα:

Το μαχαίρι βυθίστηκε εύκολα, ένας αιχμηρός παραβάτης μες στις ζεστές, θηλυκές πτυχές των σωθικών του Φρανκ. Ύψωσε πάλι το μαχαίρι. Αυτή τη φορά, πέτυχε ένα πλευρό και τρεμούλιασε άγρια. Το χέρι της γλίστρησε απ' τη λαβή και χτύπησε τη μαλακή χλωμή σάρκα. Η κοιλιά του τώρα ήταν μες στα αίματα, οι τραχιές, σκούρες τρίχες λείες και γλειμμένες σαν το κρανίο του νεογέννητου.

Η φωνή δεν έμοιαζε με καμιά απ' όσες είχε διαβάσει η Φλόρενς στο παρελθόν: αψιά και άγρια, βίαιη σχεδόν. Στην τελική, δεν την ένοιαζε το κατά πόσον η Μοντ Ντίξον ήταν άντρας ή γυναίκα. Ήξερε πως, ό,τι κι αν ήταν, ζούσε στο περιθώριο, όπως κι η ίδια η Φλόρενς.

«Γιατί φανατίζεσαι τόσο με την όλη φάση;» ρώτησε ο Φριτς την Αμάντα. «Έλεος – δε λέω ότι οι γυναίκες δεν ξέρουν να γράφουν. Λέω απλά ότι ο συγκεκριμένος συγγραφέας δεν είναι γυναίκα».

Η Αμάντα πίεσε τη μέση της μύτης της και πήρε μια βαθιά ανάσα. «Γιατί φανατίζομαι; Διότι η συγκεκριμένη συγγραφέας ήταν η πλέον ευπώλητη της χρονιάς, και ήταν υποψήφια για το Εθνικό Βραβείο Βιβλίου. Αλλά, βέβαια, το βιβλίο μπορεί να είναι “σημαντικό” μόνο αν το έγραψε άντρας· αν το έγραψε γυναίκα, είναι πίπες για λέσχες ανάγνωσης. Για όνομα του Θεού, δε γίνεται να έχεις δικά σου όλα τα γαμημένα τα μπισκότα, και να θες να πάρεις και τα ψίχουλά μας».

«Για να είμαστε ακριβείς», παρενέβη η Φλόρενς, «ο πλέον ευ-

πώλητος συγγραφέας εκείνη τη χρονιά ήταν ο Τζέιμς Πάτερσον, παρότι το *Mississippi Foxtrot* ήταν το πλέον ευπώλητο βιβλίο». Η ομήγυρη στράφηκε προς το μέρος της με μια συγχρονισμένη κίνηση. «Έτσι νομίζω», πρόσθεσε, αν κι ήταν σίγουρη, και μονομιάς μίσησε τον εαυτό της για τη δειλία της.

«Να 'σαι καλά, Φλόρενς, πάει κι άλλο ένα ψίχουλο».

«Το ζήτημα δεν έχει να κάνει με το όποιο παράλογο σκορ κρατάς στο τσεπάκι, Αμάντα», είπε ο Φριτς. «Η φίλη μου –που, παρεμπιπτόντως, τυγχάνει γυναίκα– δουλεύει στον Frost/Bollen, και μου ορκίστηκε ότι η Μοντ Ντίξον είναι άντρας. Θα μπορούσε να είναι γυναίκα, προφανώς, αλλά, εν προκειμένω, τυγχάνει να μην είναι». Κι ανασήκωσε τους ώμους απολογητικά. Ο Frost/Bollen ήταν ο λογοτεχνικός ατζέντης της Μοντ Ντίξον.

«Ποιος είναι, λοιπόν;» ρώτησε απαιτητικά η Αμάντα. «Πώς τον λένε;»

Εδώ ο Φριτς πελάγωσε. «Δεν ξέρω. Απλώς άκουσε ν' αναφέρονται σ' αυτόν με αρσενικές αντωνυμίες».

Η Αμάντα τίναξε τα χέρια ψηλά. «Μα τι μαλακίες. Δεν υπάρχει κυριολεκτικά ούτε μία περίπτωση το βιβλίο αυτό να γράφτηκε από άντρα. Δεν υπάρχει άντρας επί γης που να γράφει τόσο πειστικά σαν γυναίκα. Όσο κι αν πείθει ο ίδιος τον εαυτό του».

Σαν να τιμωρούσε τον εαυτό της για την πρωτύτερη λιποψυχία της, η Φλόρενς είπε: «Ο Χένρι Τζέιμς; Ο Έντουαρντ Μόργκαν Φόρστερ; Ο Ουίλιαμ Θάκερι;» Ένιωθε ανέκαθεν ιδιαίτερη οικειότητα με την Μπέκι Σαρπ.

Η Αμάντα γύρισε προς το μέρος της. «Σοβαρά, Φλόρενς; Πιστεύεις ότι το *Mississippi Foxtrot* θα μπορούσε να 'χει γραφτεί από άντρα;»

Η Φλόρενς ανασήκωσε τους ώμους. «Ίσως. Δεν καταλαβαίνω τι σημασία έχει».

Η Αμάντα έστρεψε το βλέμμα στο ταβάνι κι είπε, άναυδη: «Δεν καταλαβαίνει τι σημασία έχει». Γυρνώντας πάλι προς το μέρος της, τη ρώτησε: «Είσαι συγγραφέας, Φλόρενς;»

«Όχι», είπε σιγανά η Φλόρενς. Στην πραγματικότητα, ήθελε όσο τίποτα να γίνει συγγραφέας. Το ίδιο δεν ήθελαν όλοι; Ο καθένας τους πιθανότατα είχε κι από ένα μισοτελειωμένο μυθιστόρημα καταχωνιασμένο σ' ένα συρτάρι. Αλλά μέχρι να βγει απ' το συρτάρι δε γυρίζεις αποκαλώντας εαυτόν συγγραφέα.

«Οπότε ίσως σου είναι δύσκολο να εκτιμήσεις πλήρως πόσο σημαντικό είναι για τις γυναίκες συγγραφείς να έχουν γυναίκες ως παραδείγματα. Γυναίκες που έχουν προηγηθεί, και δεν έχουν επιτρέψει στους άντρες να εξηγήσουν τον μύχιο βίο τους. Δεν έχω όρεξη για άλλον έναν *άντρα* να μου εξηγήσει *πώς είναι* οι γυναίκες, εντάξει; Μπορείς να το καταλάβεις;»

Η Φλόρενς έκανε μια κίνηση μεταξύ νεύματος κι ανύψωσης ώμων.

«“Δυστυχής η χώρα που έχει ανάγκη από ήρωες”», πρόσθεσε η Αμάντα.

Η Φλόρενς δε μίλησε.

«Μπρεχτ;» την τσίγκλισε η Αμάντα, υψώνοντας τα φρύδια.

Η Φλόρενς ένιωσε το πρόσωπό της να αναποκοκκινίζει, και γύρισε ενστικτωδώς απ' την άλλη, για να μην τη δει το πηγαδάκι. Κατέβασε το υπόλοιπο ποτό της με μια γουλιά κι επέστρεψε στο μπαρ, όπου σήκωσε το άδειο της ποτήρι προς το μέρος του μπάρμαν μ' ένα σφιγμένο χαμόγελο.

Έγειρε στην ξύλινη μπάρα κι έβγαλε τα πονεμένα της πόδια απ' τα τακούνια, το ένα, και, έπειτα, το άλλο. Ποτέ της δε χώνευε τις κοπέλες με την αβίαστη αυτοπεποίθηση της Αμάντα. Ήταν οι ίδιες που στο λύκειο είχαν πάρει τη Φλόρενς υπό τη σκέπη τους για μια βδομάδα και την είχαν περιφέρει ως σκυλί που 'χαν διασώσει από καταφύγιο, μέχρι που βαρέθηκαν το παιχνίδι. Η Φλόρενς ήξερε ότι εκείνη δεν ήταν γι' αυτές παρά ένα εργαλείο που το χρησιμοποιούσαν στις παραστάσεις τους. Κι αν δεν ήταν συνεργάσιμη, παίζοντας την ευγνώμονα προστατευόμενη, τους ήταν άχρηστη. Κι ήταν και τόσο βλακώδης, αυτή η ρουτίνα – αυτό ήταν που εκνεύριζε περισσότερο τη Φλόρενς. Η Αμάντα, μεγαλωμένη στο Άπερ

Ουέστ Σάιντ, περιέφερε τον φεμινισμό της με τον ίδιο τρόπο, πιθανότατα, που άλλοτε περιέφερε τη στολή του ιδιωτικού της σχολείου – ανέμελα, χωρίς να το πολυσκέφτεται, αλλά αποφασιστικά.

Η Φλόρενς ουδέποτε είχε καταφέρει να φτάσει την κορυφή της δίκαιης οργής που έδειχναν ν' απαιτούν οι καιροί, κι αυτή η ανοσία στη συλλογική αγανάκτηση συχνά την άφηνε αποκλεισμένη από – βασικά, απ' τα πάντα. Αυτή η οργή έδειχνε να 'ναι η κόλλα που συγκρατούσε τα πάντα ενωμένα: ζευγάρια, φίλους, το στοχευμένο κοινό των περισσότερων μιντιακών κολοσσών. Ακόμα κι οι νεαροί που μάζευαν υπογραφές στον δρόμο αδιαφορούσαν για τη Φλόρενς, σαν να διαισθάνονταν τον εγγενή σολιψισμό της.

Δεν ήταν απαθής, σαφώς και δεν ήταν, αλλά φύλαγε τον θυμό της για πιο προσωπικές χρήσεις – παρότι δεν ήταν βέβαιη ποιες ακριβώς ήταν αυτές. Οι εκρήξεις της την εξέπλητταν όσο και τους άλλους. Ήταν σπάνιες εμπειρίες, που την αποπροσανατόλιζαν, και στον απόηχό τους ένιωθε αδύναμη και θολωμένη, σχεδόν σαν από τζετ λαγκ, λες και το σώμα της είχε προπορευτεί με φούρια, χωρίς την ίδια, και αυτή ίσα που το προλάβαινε.

Κάποτε, σ' ένα σεμινάριο δημιουργικής γραφής στη σχολή, ο καθηγητής είχε κάνει κομματάκια ένα από τα διηγήματά της μπροστά σε όλη την τάξη, χαρακτηρίζοντάς το ανιαρό και μιμητικό. Μετά το τέλος του μαθήματος, η Φλόρενς είχε αποδυθεί σε μια ολοένα και πιο υστερική άμυνα του πονήματός της, κι έπειτα είχε περάσει σε μια προσωπική επίθεση εναντίον του – ήταν ένας δευτεροκλασάτος συγγραφέας που είχε εκδώσει μόνο μία παραγκωνισμένη συλλογή διηγημάτων. Όταν εντέλει ξεθύμανε, ο καθηγητής την κοιτούσε με μια έκφραση που θα μπορούσε ν' αποδοθεί μόνον ως φρίκη. Η Φλόρενς μετά βίας θυμόταν τι είχε πει.

Αφού ο μπάρμαν πρόσεξε επιτέλους το άδειο ποτήρι της Φλόρενς, μια φωνή πίσω της την ξάφνιασε: «Είμαι μαζί σου».

Γύρισε. Ήταν ο Σάμιον Ριντ, ο διευθύνων επιμελητής του Forrester, ένας ψηλός, αδύνατος άντρας με ανάκατα μαλλιά, λεπτεπίλεπτα χαρακτηριστικά κι ένα πιτσιλισμα φακίδων στο πρόσωπο. Στον χώρο

τους θεωρούνταν γοητευτικός, αλλά η Φλόρενς φανταζόταν τι θα έλεγαν γι' αυτόν στο Πορτ Όραντζ, όπου τα ντελικάτα χαρακτηριστικά δεν ήταν ακριβώς προτέρημα για έναν άντρα.

Η Φλόρενς γύρισε προς το μέρος του. «Τίνι τρόπω;»

«Ότι ποιος χέστηκε για την ταυτότητα της Μοντ Ντίξον». Οι λέξεις έσταζαν απ' το στόμα του σαν σούπα. *Ήταν μεθυσμένος*, συνειδητοποίησε. «Δεν αλλάζει τις λέξεις στη σελίδα», εξακολούθησε. «Ή, μάλλον, για κάποιους θα τις άλλαξε, αλλά δεν πρέπει. Ο Έξρα Πάουντ ήταν φασίστας, αλλά και πάλι έγραψε κάτι γαμημένους στίχους απίστευτης ομορφιάς».

«Κένταυρος είναι το μυρμήγκι στον δρακογέννητο κόσμο του», είπε η Φλόρενς.

«Ξήλωσ' τη ματαιοδοξία σου, σου λέω, ξήλωσέ την», είπε ο Σάιμον, γνέφοντας καταφατικά. Οι δυο τους μοιράστηκαν ένα χαμόγελο συνενοχής. Η Φλόρενς είδε την Αμάντα να τους παρατηρεί, μα απόστρεψε το βλέμμα μόλις είδε ότι η Φλόρενς το είχε προσέξει. Ο μπάρμαν απόθεσε στην μπάρα το κρασί της. Όταν το πήρε, ο Σάιμον τσούγκρισε με το δικό του ποτήρι κι έγειρε προς το μέρος της.

«Στην ανωνυμία», είπε χαμηλόφωνα.

Καλογραμμένο και πανέξυπνο με τρομερές ανατροπές, το Μυστήριο Μοντ Ντίξον θυμίζει Πατρίσια Χάισμιθ και τη θρυλική ταινία Όλα για την Εύα... Θα το ευχαριστηθείτε.

ΜΑΡΙΑ ΣΕΜΠΛ, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Οι φαν των ψυχολογικών θρίλερ όπως αυτά της Πατρίσια Χάισμιθ θα λατρέψουν το ντεμπούτο της Άντριους... Η ιστορία είναι γεμάτη ανατροπές και, εγγυημένα, θα κολλήσετε.

ΧΑΡΛΑΝ ΚΟΜΠΕΝ, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Το εκπληκτικό ντεμπούτο της Αλεξάντρα Άντριους, σαν φίδι κάτω από τον μαροκινό ήλιο, ελίσσεται και μαγνητίζει. Γραμμένο αριστοτεχνικά, με γρήγορη πλοκή, πάλλεται από ακαταμάχητη ένταση.

ΕΪ ΤΖΕΪ ΦΙΝ, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Στατανικό με την καλύτερη δυνατή έννοια. Όποιος λαχταρά ένα κλασικό ανάγνωσμα αγωνίας δε χρειάζεται να ψάξει άλλο. Αυτό είναι το βιβλίο του.

ΑΝ ΠΑΤΣΕΤ, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Το βιβλίο απηχεί θαυμάσια το πνεύμα της Πατρίσια Χάισμιθ: το διαβολεμένα έξυπνο και ύπουλα αιφνιδιαστικό μυθιστόρημα της Άντριους θα σας κρατήσει καθηλωμένους ως την τελευταία του σελίδα.

ΚΛΕΡ ΜΕΣΟΥΝΤ, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24191

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ